

СТАНОВИЩЕ

от проф. д-р Иво Ангелов Христов,

на материалите, представени за участие в конкурс за заемане на академичната длъжност „доцент“ на Пловдивския университет „Паисий Хилендарски“ по област на висше образование 3. Социални, стопански и правни науки, професионално направление 3.1. Социология, антропология и науки за културата, научна специалност Социология (Социални изследвания на науката и технологиите), в конкурса за доцент, обявен в Държавен вестник, бр. 46 от 09.06.2017 г. и в интернет-страница на ПУ „Паисий Хилендарски“ за нуждите на катедра „Приложна и институционална социология“ към Философско-исторически факултет.

Участва само един кандидат – гл. ас. д-р Тихомир Николов Митев от катедра „Приложна и институционална социология“ на Философско-историческия факултет на ПУ „Паисий Хилендарски“.

Документите и материалите, представени от кандидата, отговарят на императивните изисквания на Закона за развитие на академичния състав в Република България (ЗРАСРБ) и на Правилника за прилагане на ЗРАСРБ и ПРАСПУ.

1.Общо представяне на процедурата и кандидата/-ите

Д-р Тихомир Митев участва в конкурса с 14 публикации, от които една (1) самостоятелна монография, една (1) монография в съавторство, едно (1) учебно помагало в съавторство, две (2) самостоятелни статии и три (3) статии в съавторство на български език и един (1) сборник в съавторство, две (2) самостоятелни статии и три (3) статии в съавторство на английски език. Публикациите са в български и чуждестранни издателства (списание Социологически проблеми, издателство „Изток-Запад“, списание Minerva, International Journal of Actor-Network Theory and Technological Innovation, Palgrave Mcmillan). **Всички** представени за конкурса трудове са публикувани след защитата на докторската му дисертация (2008 г.), **не** представляват част от дисертацията и **не са** представяни за участие в други конкурси. Справката за спазване на специфичните изисквания на Философско-исторически факултет на ПУ „Паисий Хилендарски“, съгласно чл. 65 (3) на ПРАСПУ, показва, че преподавателската, научно-изследователската, публикационната на д-р Митев надвишават количествените стойности на утвърдените показатели за заемане на академичната длъжност ‘доцент’.

2. Обща характеристика на дейността на андидата/-ите.

След защитата на докторската си дисертация д-р Митев напълно се посвещава на социални изследвания на науката, технологиите, която дейност съответства на профила на конкурса (вж. Документи за учебна работа, Документи за научно изследователска работа, Списък на изследователски проекти, Списък на научни семинари и конференции). Съществува тясна тематична, проблемна и методологична обвързаност между водените от д-р Митев учебни дисциплини, ръководените от него дипломанти и докторанти, разработваните изследователски проекти, представените доклади на

научни конференции/семинари и публикуваните трудове. В анотацията и самооценката на научните си приноси, д-р Митев обособява две предметни полета на специализация в областта на социалните изследвания на науката и технологиите – наука и технологии, от една страна, и наука и образование, от друга. Изследователската работа, свързана с проблеми на науката и технологиите, се отличава със системност и прецизна задълбоченост. Централният труд в това направление – монографията **„Възли в мрежата. Модернизацията на България като инфраструктурно изграждане“** (2017) – е обобщение на изследователския опит на гл. ас. д-р Митев, формиран в парадигмата на теорията за дейците-мрежи. Нямам за цел да правя цялостен детайлен анализ на представеното изследване. Следва само да се открият няколко базови момента:

Първо, доколкото ми е известно това е първото системно задълбочено историко-социологическо изследване на трансформациите на електроенергийния комплекс в България в периода до 1944 г., извършено от позициите на теорията на дейците – мрежи и path dependence institutional change theory. В този смисъл изследването е пионерско и като такова очертава цялостно изследователско проблемно поле.

Второ, както авторът изрично посочва – стр.13 и сл., това е изследване, посветено на българската модернизация, третирана и наблюдавана през „прозореца“ на исторически конкретно случилото се инфраструктурно изграждане на базова за всяко модерно общество система, каквата е електроенергийната система на България от 20 -те и 30-те години на 20 век.

Трето, методологически се дефинира и операционализира терминът „възел“, в контекста на теорията на дейците – мрежи, разбирани и третирани от автора на няколко теоретични нива:

- като „методологически инструмент – метафора“, представляващ „врата“ за навлизане в тялото на мрежата - (стр.277 и сл.);
- като „контролни пунктове“, от които зависи трансфера на енергийните потоци през мрежовите нишки, техният облик, функция и посока (стр.278);
- като „инкубатори“ за производство на нововъзникващи дейци, способни да провокират преконфигурации в състоянието и композицията на мрежата – пак там;
- като „места“, отварящи мрежата за изучаване и анализ;
- т.е. като едновременно статичен и динамичен вход в системата.

Следователно дефинирането на „възлите“ едновременно като статично/динамично място и като изследователски инструмент е благодатна сфера за по-нататъшна дискусия и доказване.

В този смисъл по-скоро оформено като предложение за такава дискусия следва да се отговори на питането: доколко теорията на дейците мрежи, носеща и дефиницията на за социосистемни „възли“ се вписва в разнообразните теории за модернизацията. Кледва само да се напомни, че поне от средата на 60-те години на 20 век, под „модернизация“ се разбират процесите на „производство“ на цялостен системен модерен живот в социални

контексти различни и отличаващи се от автохтонните места на възникване на Модерността като съвършено различна социална система. В този смисъл „модернизацията“ винаги е „top – down“ съзнателно целенасочено форматиране и „изобретяване“, имитиране на заети модернизационни образци. В този смисъл намирам за особено интересно да се проследи динамичната взаимовръзка между този глобален процес и производството на локални социални възли, които започват да имат своя собствена социална логика на функциониране и трансформация. Различна както от заетите готови „образци“, така и от очакванията на модернизационните демиурзи. Поведението на „възлите“ е специфичната форма на съпротива – трансформация на социалната тъкан, която винаги произвежда конкретни социални образци, в разрез с очакванията.

ЗАКЛЮЧЕНИЕ

Като имам предвид постигнатите важни резултати в учебно-педагогическата, научната и научно-приложната дейност на кандидата и качествата му на отговорен и ангажиран преподавател, на изграден, познат в България и чужбина изследовател, давам положителна оценка и категорично препоръчвам на Научното жури да изготви доклад-предложение до Факултетния съвет на Философско-историческия факултет на Пловдивския университет за избор на д-р Тихомир Митев на академичната длъжност „доцент“ в ПУ „П. Хилендарски“ по професионално направление 3.1. Социология, антропология и науки за културата, научна специалност Социология (Социални изследвания на науката и технологиите).

София

14.11.2017 г.

Изготвил становището:

Проф. д-р Иво Христов